

“सानฝันปันรอยยิ้ม 4” โรงเรียนบ้านห้วยน้ำผัก ต.แสงภา อ.นาแห้ว จ.เลย

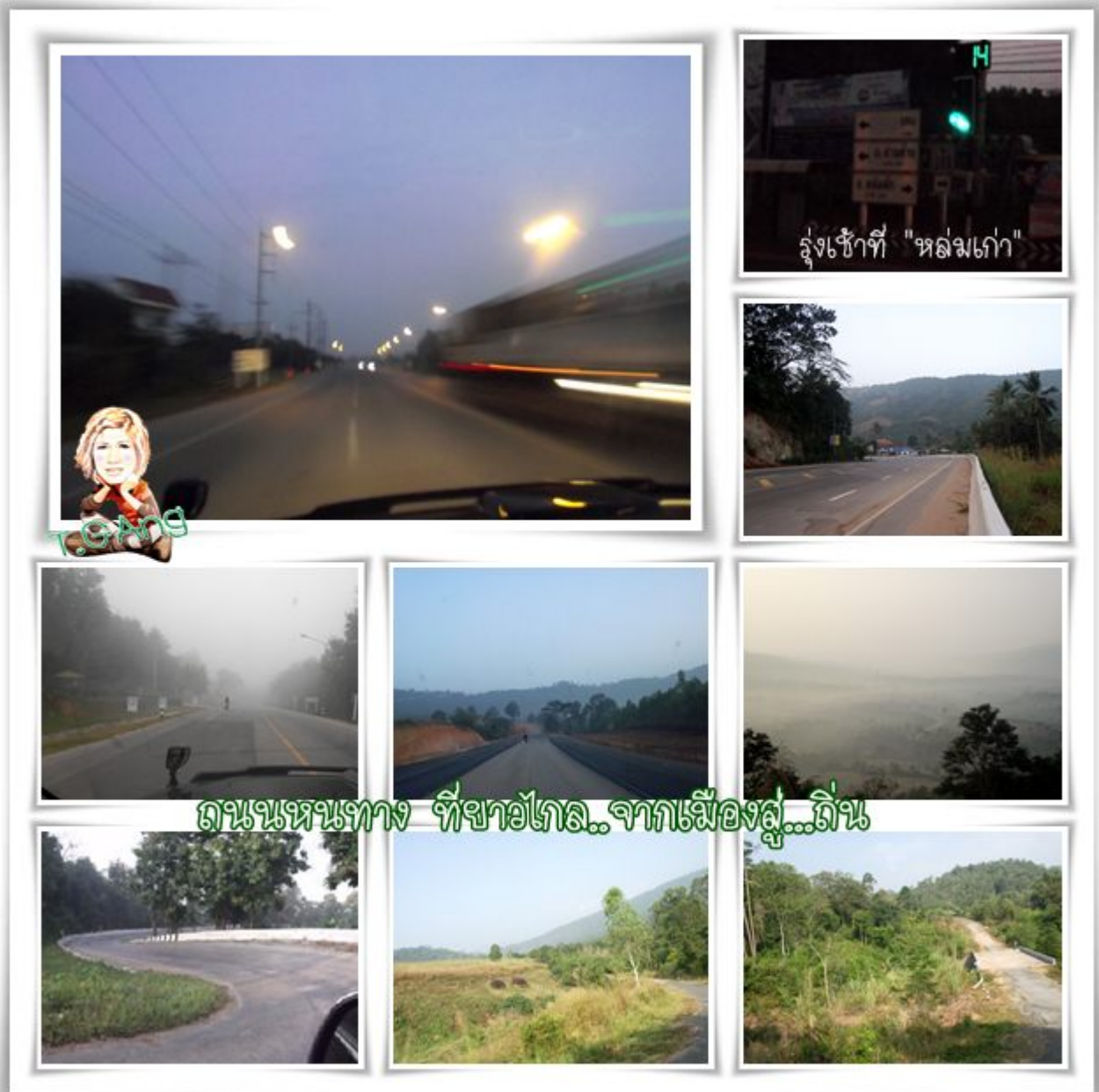
หนึ่งปีหนึ่งครั้ง สำหรับ “सानฝัน ปันรอยยิ้ม” ที่ทีมงานเคยประชาสัมพันธ์ไว้ก่อนหน้านี้ ถึงกำหนดการเดินทางเสียที คืบวันที่ 9 ธค. 2553 ชาวसानฝันฝั่งภาคตะวันออก เดินทาง ในเวลาประมาณ 1 ทุ่ม เริ่มตระเวนล่าเสียงของบริจาคจาก ระยอง พัทยา มาชลบุรี เพื่อไปรวมกับชุดใหญ่ที่บางนาซึ่งเป็นที่ตั้งของชมรม..

ทริปนี้ เรียกได้ว่า โหด มั่น ฮา พอสมควร ...ทีมงานและชาวसानฝันฝั่งภาคตะวันออก ไปถึงบางนาประมาณ สามทุ่มเศษ ในขณะที่สิ่งของมากมายยังคงรวมกันเพื่อรอรถกระบะของเหล่าสมาชิกที่จะมาช่วยแบ่งเบา ปรากฏว่าเมื่อสมาชิกมาครบ รถกระบะสิบกว่าคัน ไม่เพียงพอกับสิ่งของที่เรานำไปบริจาค ..น้ำใจของคนไทยช่างงดงาม...ในที่สุดเราจำเป็นต้องติดต่อรถบรรทุกทุกหลั่โดยด่วน (ในเวลาห้าทุ่มกว่า) เพื่อล่าเสียงน้ำใจของคนไทย ไปสู่ชนบท..

บรรยากาศการล่าเสียงของบริจาค จากชลบุรี-บางนา

ยากลำบากตั้งแต่เริ่มต้นเลย สำหรับงานนี้....เวลาห้าทุ่มกว่าๆ ที่จะติดต่อหารถ สักคัน เพื่อขนของไปในถิ่นทุรกันดาร กว่าจะได้พาเข้าไปหกลุ่ม ติดต่อหลายที่ แต่ในที่สุดก็ได้รถบรรทุกคันเดิมคนขับคนเดิมที่เคยใช้บริการเมื่อसानฝันครั้งที่แล้ว ...ออกเดินทางจาก บางนาในเวลาประมาณ ติหนึ่ง

เช้าตรู่ของวันใหม่ ที่หล่มเก่า จังหวัดเพชรบูรณ์ ฟ้าสวยในตอนเช้า อากาศหนาวเริ่มเข้ามาคล้าคลาย... พอเริ่มเข้าเขต อำเภอด่านซ้าย หมอกเริ่มลงเล็กน้อย...จนกระทั่งเริ่มเข้าสู่เส้นทางของ อำเภอนาแห้ว.. ถนนที่คดเคี้ยวสูงชัน โค้งหักศอกต่อเนื่อง บางจุด โค้งถึง 45 องศาและลาดเอียงอีก 45 องศา เกือบตลอดเส้นทาง...ความกันดารเริ่มเข้ามาเยือนให้เห็น....

ประวัติบ้านห้วยน้ำฝัก จากการบอกเล่าของ กำนันสมบัติ เป็นหมู่บ้านที่มีตำนาน อายุร้อยกว่าปี(จากหลักฐานต้นขนุนพันธุ์พื้นเมืองและซากเสาบ้านอายุร้อยกว่าปีที่ยังเหลืออยู่) แต่คร่าร้างไป ตามคำบอกเล่าคือ เกิดโรคระบาดขึ้นผู้คนล้มตาย กลายเป็นป่าเขา จนมาถึง ช่วง พ.ศ. 2529-2530 ก็เกิดกรณีพิพาท ไทย-ลาวเกี่ยวกับเขตแดนจึงเกิดสงครามขึ้นเกิดความสูญเสียเป็นจำนวนมากต่อทั้งสองฝ่ายรัฐบาลไทยในสมัยนั้นจึงมีความคิดเห็นว่าจะต้องนำราษฎรเข้ามาอยู่ในพื้นที่เพื่อยืนยันแนวเขต จึงอนุมัติให้มีการเปิดป่าและรับสมัครราษฎรอาสา จากพื้นที่โดยรอบ เพื่อเข้าไปอยู่ในพื้นที่โดย ทางรัฐบาลจัดสรรที่ทำกินให้คนละ 10 ไร่ สภาพภูมิประเทศ เป็นภูเขาเป็นส่วนมากแหล่งน้ำก็ไม่ค่อยมีที่ลาดก็น้อยมาก ชาวบ้านที่มีรายได้หลักจากไร่ข้าวโพดและเลี้ยงสัตว์ บ้างเล็กน้อย และรับจ้างทั่วไป มีการปลูกข้าวใส่ยุ้งฉางไว้กินเอง ประเพณีสืบทอดกันมา คือ จะหยุดฆ่าสัตว์ ในวันโกน และวันพระ

หมู่บ้านนี้อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติ ภูสวนทราย แต่ก่อนจะเป็นอุทยานรัฐบาลเคยมีการอนุมัติสัมปทานป่าไม้บริเวณนั้น บริษัทที่ได้รับสัมปทานในขณะนั้น ขนอุปกรณ์และเครื่องจักร เตรียมตัด ชาวบ้านจึงรวมตัวกันคัดค้านสัมปทานดังกล่าว จนรัฐบาลต้องทบทวนมติอีกครั้ง และปิดป่าตาม นโยบาย"ป่าล้าน" จึงคงเหลือแนวป่าให้เราเห็นถึงวันนี้ ..ต่อมาก็เกิดสงครามร่มเกล้า หมู่บ้านนี้ก็โดนผลกระทบทั้งระเบิดติดพิกัด....

หมู่บ้านนี้เป็นหมู่บ้านเล็กๆ มีประชากรไม่มากนัก นักเรียนทั้งโรงเรียนก็มีเพียงสิบกว่าคนเท่านั้น ดังนั้นเราจึงเพื่อแผ่สิ่งของธารน้ำใจจากทุกท่านไปยังโรงเรียนในหมู่บ้านใกล้เคียงอีกสองโรงเรียน คือ โรงเรียนตระเวนชายแดนบ้านนาปอ และโรงเรียนบ้านแสงภา งานนี้ชาวसानฝันไปด้วยกัน 67 ชีวิต (เยอะกว่าชาวบ้านที่มารับอีก..อ้อๆ) นำสิ่งของไปมากมาย และก่อนหน้านี้นี้เราได้ส่งเงินไปบางส่วนเพื่อให้ทางโรงเรียนปลูกกระเบื้องโรงอาหารและอาคารเอนกประสงค์ ภายหลังจากการสำรวจค่าย

สภาพทั่วไปของโรงเรียน

ซึ่งของบริจาคที่เราได้นำไปนั้นมีทั้ง กล้าไม้ผล พันธุ์ไก่ พันธุ์ปลา เพื่อปลูกไว้รับประทานกันเองในพื้นที่
นม สำหรับไว้ให้เด็กๆดื่ม ผ้าห่มอีกประมาณเกือบสองร้อยผืน เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค เสื้อผ้า
รองเท้านักเรียน อุปกรณ์สื่อการเรียนการสอนสำหรับเด็กประถมที่มงานก็แอบเตรียมผลิตหนังสือที่มี
ประโยชน์ไปฝากน้องๆ ด้วย มีทั้งนิทาน ทั้งหนังสือ แกรมมาภาษาอังกฤษ ที่สอนด้วยภาพ เหมาะสำหรับเด็กๆ

ธารน้ำใจที่ไหลมารวมกันที่นี่

นอกจากนี้ยังมี เครื่องเล่นในสนามเด็กเล่นซึ่งเด็กๆ ตีใจมาก มาช่วยแกะกระดาษห่อและลองเล่นตั้งแต่เรา ยังไม่ได้มอบ..

รอยยิ้มที่รับจากการแบ่งปัน..พื้นที่ถูกส่วนต่อ

รอยยิ้มที่รับจากการแบ่งปัน..พื้นที่ถูกส่วนต่อ

แต่กว่าจะนำขึ้นไปได้ยากลำบากเหลือแสน...ของบางส่วนที่ถูกนำมาด้วยรถกระบะมาถึงที่หมายในตอนสายๆ ของวันศุกร์พร้อมๆ สมาชิก ถูกล่าเสียงมากองรอไว้หน้าอาคารเรียน รอรถหกล้อที่ขนของชุดใหญ่มา แต่รอแล้วรอเล่าก็ไม่มาถึงสักที และที่สำคัญเราไม่สามารถติดต่อกันได้ เนื่องจากหมู่บ้านดังกล่าวไม่มีคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ จนถึงช่วงใกล้ค่ำที่ทางฝ่ายสวัสดิการกลับจากซื้ออาหารที่ตลาดด้านซ้ายมาเจอรถขนของของเราที่พยายามปีนเขาแต่ไม่สำเร็จ จึงถอยหลังหาที่จอดเพื่อรอที่จะติดต่อใครสักคน..ท้ายที่สุดเราก็ต้องใช้บริการรถของสมาชิกชาวसानฝัน ค่อยๆ ทยอยขนถ่ายสิ่งของจากรถหกล้อขึ้นไปยังโรงเรียน กว่าแล้วเสร็จก็ค่ำ และหิวมากกกก...กิจกรรมในคืนนั้นจึงถูกยกเลิก..

เช้าวันเสาร์ เราเริ่มต้นกิจกรรมด้วยการทำบุญตักบาตรที่วัด ...โดยนำอาหารไปใส่บาตร และนำผ้าห่มและจตุปัจจัยอื่นๆ ที่ได้รับบริจาค ไปถวายด้วย (เอาทั้งบุญและทานมาฝากทุกท่าน) เมื่อเสร็จกิจสงฆ์ เราก็มาร่วมบำเพ็ญประโยชน์ โดยหลังจากทานอาหารเสร็จเราจะเริ่มด้วยการเปิดงาน โดยท่านกำนันตำบลแสงภา กล่าวเปิดงานและเริ่มมอบสิ่งของบริจาค ให้ชาวบ้านและโรงเรียนอีกสองโรงเรียนที่มาสมทบ

ผู้อุปการะคุณช่วยเหลืออย่างเป็นทางการ

จากนั้น ชาวสามฝั่งโพธิ์จะแบ่งเป็นสามกลุ่ม คือ กลุ่มแรก ทาสีอาคารเรียน กลุ่มที่สองลงพื้นที่สานสัมพันธ์กับชาวบ้านโดยการไปช่วยชาวบ้านห้กข้าวโพด กลุ่มที่สามกลุ่มหลอกเด็ก เอ๊ย!! สานสัมพันธ์กับเด็กๆ

วิถีชาวบ้านไร่ไร่ข้าวโพด

เลี้ยงอาหารกลางวัน

รถจักรยาน...และเสียงฮา

ทาสีอาคาร

จุดเริ่มต้นของความสนุกสนานเริ่มจากการต้อนรับที่อบอุ่นของชาวบ้านที่นี่ ด้วยการแสดงของเด็กๆ ทั้งสามโรงเรียน และปิดท้ายความอบอุ่นด้วยการเรียกขวัญโดย อดีตผู้ใหญ่บ้าน เป็นหมอขวัญด้วยตนเอง นอกจากนี้ชาวบ้านยังรวมตัวกันทำข้าวหลามประมาณสามร้อยกระบอกลงเพื่อให้เราได้ทานและฝากเรากลับบ้าน เผาข้าวหลามถึงตีสามจนพินหนวด ถึงหยุดและเข้าหาพินมาเผากันต่อ เรียกได้ว่าเผาข้าวหลามกันแบบสองวันสองคืน....

พิธีบายศรีสู่ขวัญ

ความโหด มันส์ ฮ่า ยังไม่หมดแค่นั้น คืบวินเสารหลังจากที่เหนื่อยอ่อนจากการทำกิจกรรมมาวัน ดกดีกคิน นั้น จากอากาศที่แสนจะหนาวเหน็บ จูๆ ฝนท่าใหญ่ก็ตกลงมาแบบชนิดที่เรียกว่าไม่ลืมหลืมตา เป็นเหตุให้หลายชีวิตต้องหนีฝนออกจากเต็นท์กันแบบที่เรียกว่ากระเซอะกระเซิง ทั้งหนาว (แต่พวกที่นำทวมไปครั้งตัวไม่รู้สีก ก็มีบ้าง)..ทั้งหนาว..ทั้งฝน...โอ้..พระเจ้า...

วันสุดท้าย เราเริ่มต้นด้วยการใส่บาตรพระที่เดินบิณฑบาตรในตอนเช้า จากนั้นก็มอบของบริจาคให้กับทางโรงเรียนห้วยน้ำฝัก ..โดยชาวบ้านและทางโรงเรียนก็มีของฝากมอบให้เราเช่นกัน คือ ข้าวหลาม รถด่วน ขบวนสุดท้ายอีกสองถุงใหญ่ งานนี้มีสตอเบอร์รี่ และ เสาวรส ให้กินด้วย..

น้ำใจเราชาวบ้าน..มอบให้เธอ

รอขงฉิมจากการแบ่งปัน..ฝันที่ถูกล่ามต่อ

ปีหน้าเจอกันอีกครั้งกับसानฝันปันรอยยิ้ม 5 ซึ่งจะไปสานฝันให้น้องๆ ที่โรงเรียนในถิ่นทรกัณดารภาคอีสานอีกครั้ง แต่จะเป็นโรงเรียนใดนั้น ยกให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายสำรวจสถานที่จะไปหาข้อมูลมานำเสนอ.... ท่านใดสนใจกิจกรรมดีๆ แบบนี้หรืออยากร่วมบริจาค เตรียมไว้ได้เลยในช่วงเดือนธันวาคมปีหน้า กำหนดการและสถานที่ที่จะแจ้งให้ทราบอีกครั้ง...แต่สิ่งของบริจาคที่อยากได้ก็เช่นเดิม...ขอบคุณครับ